

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szendrei Kornél ügyvéd által képviselt felperesnek a Lindmayer Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Lindmayer Istán ügyvéd által képviselt I. rendű és a személyesen eljáró II. rendű alperesek ellen szerződési kikötés semmisségének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2017. március 2. napján meghozott 6.P.20.324/2016/15. számú ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és megállapítja, hogy a peres felek között 2007. november 26-án létrejött szerződés 4. pontja első bekezdésének utolsó mondata, amely szerint „Az Adós tudomásul veszi, hogy a terhére fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében a Banknál vezetett számlái és a Bank vonatkozó bizonylatai alapján készített, közjegyzői okiratba foglalt, Bank részéről tett nyilatkozatot, vagy közjegyzői tanúsítványt elfogadja a terhére fennálló kölcsön és járuléktartozás közokirati tanúsításaként, továbbá az Adós aláveti magát annak, hogy a terhére fennálló kölcsön és egyéb járuléktartozás mértékét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezésének esetére is, a Bank felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.” tisztességtelen, ezáltal semmis.

A felperest mentesíti az I. rendű alperes javára perköltség fizetésének kötelezettsége alól, és kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 141.150 (száznegyvenegyezer-százötven) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A 2007. november 26-án kötött szerződés alapján az I. rendű alperes 42.677 svájci frank kölcsönt nyújtott a felperesnek és II. rendű alperesnek. A szerződés 4. pontja a következőket tartalmazta: „A Hirdetményben meghatározott összeghatár elérése vagy meghaladása esetén a Kölcsön folyósításának feltétele, hogy az Adós a Kölcsön visszafizetésére irányuló, közjegyző előtt tett, a közvetlen bírósági végrehajtás lehetőségére vonatkozó rendelkezést tartalmazó egyoldalú kötelezettségvállalását a Bankhoz benyújtja. A közokiratba foglalás költségei az Adóst terhelik. Az Adós tudomásul veszi, hogy a terhére fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében a Banknál vezetett számlái és a Bank vonatkozó bizonylatai alapján készített, közjegyzői okiratba foglalt Bank részéről tett nyilatkozatot, vagy közjegyzői tanúsítványt elfogadja a terhére fennálló kölcsön és járuléktartozás közokirati tanúsításaként, továbbá az Adós aláveti magát annak, hogy a terhére fennálló kölcsön és egyéb járuléktartozás mértékét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezésének esetére is, a Bank felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.”

Végleges keresete szerint a felperes a Ptk. 209. § (3) bekezdése, valamint a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (1) bekezdés b) és j) pontja alapján annak megállapítását kérte, hogy a szerződés 4. pontjának harmadik mondata tisztességtelen.

Állította, hogy a támadott szerződési rendelkezés kizárólag az I. rendű alperes saját nyilvántartásait tekinti irányadónak annak eldöntésében, hogy az adósok szerződésszerűen teljesítettek-e. Az I. rendű alperesnek a szerződésből eredő követelése lejáratára és összege tekintetében elegendő az általa nyilvántartott adatokra, mint közhiteles bizonyítékokra hivatkoznia, amelyeket a fogyasztó a nyilvántartás tényleges tartalmának ismerete nélkül előre elfogadott. Ezáltal arra kényszerül, hogy bármilyen banki igényérvényesítés esetén a hitelező egyoldalú nyilatkozatával szemben bizonyítson.

Az alperesek közül az I. rendű alperes terjesztett elő érdemi ellenkérelmet, amely a kereset elutasítására irányult. Vitatta a felperes tisztességtelenség körében tett tényállításait. Állította, hogy a támadott kikötés a tartozás összegének felperes általi elismerését nem tartalmazza. Hivatkozott a Budapest Környéki, Fővárosi és Győri Törvényszéknek e szerződési rendelkezés tisztességtelenségének megállapítására irányuló kereseteket elutasító ítéleteire.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és a felperest az I. rendű alperes javára 50.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

Ítéletének indokolásában a Kúria BH2002. 491. számon közzétett, valamint az Európai Unió Bíróságának a C-32/14. számú ügyben hozott ítéletében kifejtettekre hivatkozással megállapította, hogy a záradékolás során a közjegyző nem vizsgálja a kielégítési jog gyakorlásának jogszerűségét. Az adós szerződésszegésére nézve elegendő a végrehajtást kérő előadása. Álláspontja szerint a Vht. szabályaiból nem vezethető le, hogy a szerződésszegés tényét az adósnek közokiratban kellene elismernie. Amennyiben a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés a Vht. 21. § (1) bekezdésében meghatározott tartalmi követelményeknek megfelel, és a bank az adós szerződésszegése miatt a szerződést felmondja, a záradékoláshoz elegendő a felmondás közjegyzői okiratba foglalása, ezáltal ugyanis a végrehajtás Vht. 21. § (2) bekezdésében foglalt törvényi feltétele teljesül. Ha a lejárt tartozás felmondásban meghatározott összegét az adós vitatja, pert indíthat a végrehajtás korlátozása iránt. Ha pedig – álláspontja szerint – a szerződést nem szegte meg, kérheti a felmondás érvénytelenségének megállapítását, vagy a végrehajtás megszüntetését. A kikötés tehát nem akadályozza a felperest abban, hogy tartozásának összegét, illetve a felmondás jogszerűségét vitassa. Kifejtette: a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjának szabálya az ügyben nem releváns, mert a jogszabályi tilalom a fogyasztóval szerződő fél saját teljesítésére vonatkozik. A közjegyző a banki nyilvántartásban szereplő követelés jogszerűségéről nem, csakis annak aktuális összegéről tud meggyőződni. A záradékolás szempontjából pedig nem a tanúsítvány 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Ktv.) 136. § (1) bekezdés g) pontjában, hanem az e) pontban meghatározott típusának van jelentősége. A közvetlen végrehajthatóság alapja ugyanis a Ktv. 112. §-ában foglaltakat tartalmazó szerződés és a felmondás közokiratba foglalása. A támadott kikötés az I. rendű alperest egyoldalúan arra jogosítja fel, hogy a könyveiben kimutatott tartozást közjegyzői ténytanúsítványba foglaltassa, az így kiállított ténytanúsítvány azonban a végrehajtásnak nem előfeltétele. Az kizárólag a bank egyoldalú nyilatkozatát tartalmazza, és sem a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása, sem a felmondás érvénytelenségének megállapítása iránt indított perben nem fordítja meg a bizonyítási terhet, mert az egyébként is az adóst terhelné. Ez a közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozat a felperesre hátrányos jogkövetkezménnyel nem jár, ezért a szerződési kikötés sem a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése, sem a Ptk. 209. §-a alapján nem minősül tisztességtelennek.

Az ítélettel szemben, annak keresete szerinti megváltoztatása iránt a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Fellebbezése szerint a támadott szerződési kikötéssel nem pusztán a tartozás tanúsításának formáját ismerte el, hanem alávetette magát annak, hogy tartozásának mindenkor összegét a bank egyoldalúan megállapítsa és közlése alapján ezt a közjegyző közokiratban tanúsítsa. A kikötés következtében a bizonyítás Pp. 3. § (3) bekezdésében és 164. § (1) bekezdésében meghatározott általános szabályai nem érvényesülnek, és az adóst terheli a vele szemben indított eljárásban annak bizonyítása, hogy tartozása nem vagy nem a kimutatott összegben áll fenn. A kikötés egyoldalúsága, rá nézve indokolatlan hátránya abban áll, hogy feltétlen kötelezettséget vállalt arra, hogy bármilyen banki igényérvényesítés esetén aggálytalan bizonyítékként elfogadja a bank kimutatását. A szerződésbe nem a jogszabály rendelkezését ültették át, olyan szabályt ugyanis sem a Vht., sem a Ktv. nem tartalmaz, hogy a fogyasztónak előzetesen el kell fogadnia a pénzintézet üzleti könyvei, számlái és nyilvántartása alapján kimunkált követelését. Utalt a BDT2015. 3420. számon közzétett eseti döntésben kifejtettekre. Hangsúlyozta, hogy ebben az esetben nem a bank által kimutatott tartozás ismeretében tett közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerésről van szó. A szerződési kikötésnek pedig az a következménye, hogy kizárólag a hitelező dönt az adós teljesítésének szerződésszerűségéről és a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg. A futamidő alatt a részére megküldött banki értesítővel szembeni kifogás vagy panasz előterjesztésének lehetősége ellenére a pénzintézet bármikor kérheti a közokiratba foglalt szerződés záradékolását. A támadott kikötés túlmutat az I. rendű alperesnek a jogszabály által előírt nyilvántartási kötelezettségén. E kikötés nélkül ugyanis az alperes csak akkor kezdeményezhetne közvetlenül végrehajtást, ha a tartozás összegét konszenzusuk alapján foglaltatná közjegyzői okiratba.

Az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet, amely az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Ebben elsődlegesen arra mutatott rá, hogy a fellebbezés a Pp. 146. §-ába, 146/A. §-ába és 235. §-ába ütközik, amennyiben a felperes már nem csupán a szerződés 4. pontjának utolsó, hanem első mondatát is támadja. Hivatkozott a Kúria Pfv.I.21.783/2016/5. számú ítéletére, az abban kifejtetteket mindenben helytállónak és a perbeli esetre alkalmazhatónak tartotta. Hangsúlyozta: a közjegyzői tanúsítvány a felmondás megtörténtének tényét igazolja, azonban a közjegyző nem ezt, hanem a szerződéskötéskor felvett egyoldalú kötelezettségvállalást tartalmazó közokiratot látja el végrehajtási záradékkal. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a támadott szerződési kikötéssel a felperes a felmondásról szóló közjegyzői tanúsítvány felvételét fogadta el és nem valamiféle összecszerűséget. A bizonyítási terhet tehát nem fordítja meg az adós hátrányára, hiszen ha perben érvényesítené követelését, akkor is az adósna kellene bizonyítania, hogy a követelése más összegben áll fenn. Kiemelte: a Korm. rendelet szerint egyébként is csak az a szerződési feltétel tisztességtelen, amely maga változtatja meg a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára. A perbeli esetben ugyanakkor ez nem a támadott szerződési kikötés, hanem a közokiratra és közvetlen végrehajthatóságra vonatkozó jogszabályi rendelkezések eredménye. A kikötés többletjogosítványt nem biztosít, a jogszabályok alapján abban az esetben is jogosult lenne a kölcsönszerződés azonnali hatályú felmondásáról és a felmondás időpontjában fennálló tartozásról közjegyzői tanúsítványt készíttetni, ha a szerződés nem tartalmazná a támadott rendelkezést. Hangsúlyozta, hogy a végrehajtást elrendelő bíróság vagy közjegyző nem vizsgálhatja a felek közötti teljesítéseket és elszámolásuk helyességét. Álláspontjának alátámasztása érdekében hivatkozott a BH1997. 347.; BH1985. 108.; BDT2008. 1854. számú eseti döntésekben, valamint a Kúria Pfv.I.21.783/2016/5. számú ítéletében kifejtettekre. Hivatkozott arra, hogy a közvetlen végrehajtás lehetősége független a szerződés fogyasztói jellegétől, a fogyasztót e minőségére tekintettel többletvédelem nem illeti meg. Kiemelte: a törvényi szabályokhoz képest a támadott kikötés a felperesre nézve nem hátrányos, sokkal inkább kedvező rendelkezéseket tartalmaz, amennyiben kifejezetten arról biztosítja, hogy a tartozására vonatkozó nyilatkozata a banki nyilvántartáson, bizonylatokon alapul, melyek vezetésére jogszabály alapján köteles. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a

Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontja a fogyasztóval szerződő fél saját teljesítése szerződésszerűségének a megítélését tilalmazza, ami a támadott rendelkezés tekintetében nem áll fenn. Továbbá a perbeli kikötés az adós tartozásának kimutatását, és nem a teljesítés szerződésszerűségének megítélését szabályozza. Ebben a körben ugyancsak hivatkozott a Kúria Pfv.I.21.783/2016/5. számú ítéletében, továbbá az elsőfokú eljárás során már csatolt Budapest Környéki Törvényszék 3.G.40.300/2016/8., a Fővárosi Törvényszék 33.G.40.378/2016/16. és a Győri Törvényszék 11.P.20.384/2016/2. számú ítéleteiben kifejtettek. Kiemelte: a Kecskeméti Törvényszék 15.22.815/2016/4. számú, a Zalaegerszegi Törvényszék 5.P.21.159/2016/12. számú, a Fővárosi Törvényszék 30.G.43.463/2015/26. és 8.G.41.473/2015/27. számú – a jelen perben született elsőfokú ítéletet követően hozott – ítéleteivel a perbeli kikötés semmisségének megállapítására irányuló kereseteket ugyancsak elutasította, a Győri Ítélőtábla pedig Pf.III.20.082/2017/5. számú ítéletével a Győri Törvényszék hivatkozott 11.P.20.384/2016/12. számú ítéletét helybenhagyta, úgy hogy döntését a Kúria Pfv.I.21.783/2016/5. számú határozatára, mint az ítélkezési gyakorlat számára iránymutató döntésre történő hivatkozással hozta. Mindezek mellett hivatkozott a Fővárosi Törvényszék 9.G.42.317/2015/27., illetve 23.G.42.421/2016/16. számú, a Budapest Környéki Törvényszék 3.G.40.903/2015/34. és 23.P.20.781/2016/26. számú, a Tatabányai Törvényszék 4.P.20.080/2017/11. számú, a Székesfehérvári Törvényszék 16.P.20.058/2016/14. számú és a Kaposvári Törvényszék 20.P.21.365/2016/26. számú ítéletében kifejtettek.

Ismételten hangsúlyozta, hogy a keresetnek nem képezi tárgyát a szerződés 4. pontja első mondatának vizsgálata és a támadott rendelkezés tisztességtelenségének vizsgálata körében is kizárólag a perbeli kölcsönszerződés rendelkezései irányadók. A szerződésben pedig nem tartozáselismerő, hanem egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozat tételét kötötte ki a folyósítás feltételül. Rámutatott: a fellebbezésben levezetett következtetések tévesek, a nyelvtani értelmezés kereteit meghaladják, és meg nem engedett következtetések. A fellebbezéssel szemben a támadott szerződési rendelkezés nem tartalmazza a „feltétlenül”, valamint „ellenvetés nélkül” kitételeket és a „saját üzleti könyvei, kimutatásai” helyett „a banknál vezetett számlája és a bank vonatkozó bizonylatai”-ra utal. A támadott rendelkezés a „mindenkori” kitélt sem tartalmazza, az más pénzintézetek szerződéseiben kerülhetett alkalmazásra. A kikötésben nincs „közhiteles”, vagy „aggálytalan” jelző, „bizonyítékra” való utalás, illetve a tartozás összegszerűségére, elszámolási vitára vagy banki igény kielégítésére vonatkozó utalás sem. Hangsúlyozta, hogy a támadott rendelkezéstől függetlenül jogosult ténytanúsítvány kiállítását kérni, továbbá a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján közvetlen végrehajtást kezdeményezni. Téves az a felperesi álláspont is, hogy a támadott kikötés előzetes elfogadást tartalmaz az adós részéről, továbbá hogy a Vht. rendelkezéseinek lényeges kibővítését jelentené. Előadta, hogy a felperes által hivatkozott BDT2015. 3420. és BDT2017. 3629. számon közzétett eseti döntésben foglaltakkal az általa hivatkozott ügyekben eljáró bíróságokhoz hasonlóan maga sem ért egyet. Hivatkozott arra, hogy számára a 196/2007. (VII. 30.) Korm. rendelet 115. § (1) bekezdés c) pontja előírta, hogy amennyiben ingatlanra alapított zálogjog a hitel fedezete, akkor a szerződés tegye lehetővé számára, hogy a zálogjoggal biztosított követelését ésszerű időn belül érvényesíthesse. A közokiratba foglalt kötelezettségvállaló nyilatkozat alkalmazása pedig ennek a jogszabálynak, illetve a PSZÁF iránymutatásának való megfelelést szolgálta.

A Fővárosi Ítélőtábla teljes terjedelemben vizsgálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, mert annak első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A fellebbezés megalapozott.

A felperes fellebbezésének petituma nem irányult az általa az elsőfokú eljárásban nem támadott szerződési kikötés tisztességtelenségen alapuló semmisségének a megállapítására. A másodfokú

eljárásban keresetét nem változtatta meg, ezért az I. rendű alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a fellebbezés a Pp. 247. § (1) bekezdésébe ütközik.

A felek a Ptk. 685. § e) pontja szerinti fogyasztói szerződést kötöttek, és az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy a támadott szerződési feltételt egyedileg megtárgyalták [Ptk. 205/A. § (2) bekezdése]. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen járt el, amikor a kereset alapján a szerződési feltétel tisztességtelenségét érdemben vizsgálta. Az Ítéletábra annyiban osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy a kifogásolt szerződési rendelkezés a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) és j) pontjaiban meghatározott okokból nem tisztességtelen, ennek ellenére döntésével az alábbiak miatt nem értett egyet.

Az Ítéletábra mindenekelőtt azt emeli ki, hogy a Korm. rendelet 3. § (2) bekezdése kimondta, hogy a rendelet a 93/13/EGK Irányelvnek való megfelelést szolgálja, és a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontja nem tartalmazott az Irányelvben foglaltaknál szigorúbb, a fogyasztóknak magasabb szintű védelmet biztosító szabályokat. Az Irányelv 3. cikkének (3) bekezdése és Mellékletének 1. m) pontja szerint tisztességtelennek tekinthetők azok a feltételek, amelyek tárgya vagy hatása az, hogy megadják a jogot az eladó vagy szolgáltató számára annak megállapítására, hogy az áruk vagy szolgáltatások megfelelnek-e a szerződésnek. A nemzeti jogszabályt – az Európai Unió Bíróságának a C-240/98. számú ítéletében kifejtettek szerint – a bíróságoknak irányelv konform módon kell értelmezniük, és eszerint a teljesítés szerződésszerűsége megállapításának a joga a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontja alapján kizárólag akkor tisztességtelen, ha az a fogyasztóval szerződő fél, vagyis a bank szolgáltatására vonatkozik. Az elsőfokú bíróságnak ezért helytálló volt az a következtetése, hogy a fogyasztó ellenszolgáltatása esetében ez a rendelkezés nem alkalmazható.

A szerződés szerint a felperes „alávetette magát” annak, hogy tartozásának mértékéről a bank közjegyzői tanúsítványt állíttasson ki és azt „elfogadta” a fennálló tartozásának tanúsításaként. Nyilatkozata ebből következően elismerést tartalmazott, amely – a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint [Ptk. 207. § (1) bekezdése] – nem csupán a közokirati tanúsítás lehetőségére, hanem a kiállításra kerülő közjegyzői tanúsítvány tartalmára is kiterjedt. A közjegyzői ténytanúsítványba foglalt adatok adósok általi elfogadtatásának éppen az lehetett a célja, hogy a tartozás összeg ne vagy csak nehezen legyen utóbb vitatható. Az elismerés azonban nem egy meghatározott összegű, már lejárt tartozásra, hanem arra a bizonytalan jövőbeli esetre vonatkozott, ha tartozásának fennállásáról a bank nyilatkozik és megjelöli annak összegét. A nyilatkozathoz ezért nem fűződtek a Ptk. 242. §-a szerinti tartozáselismerés joghatásai, és a szerződési kikötés önmagában, a tartalma alapján nem eredményezte a bizonyítási teher megfordulását.

A támadott szerződési rendelkezés alapján kiállított közjegyzői tanúsítvány közokirat, amellyel szemben ellenbizonyításnak csak a Pp. 195. § (6) bekezdése szerint van helye. Ugyanakkor figyelembe kellett azt is venni, hogy a szerződés szerint meghatározott összeghatár felett a kölcsön folyósításának feltételét képezte az adósok a kölcsön visszafizetésére irányuló, közjegyző előtt tett egyoldalú kötelezettségvállalása, és a felperes a perben elismerte, hogy készült ilyen közokirat. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg ítéletében, hogy a közjegyzői okiratba foglalt szerződés vagy egyoldalú kötelezettségvállalás, valamint felmondás végrehajtási záradék kibocsátására alkalmas, mert a Vht. 21. § (1)-(2) bekezdésének megfelel. Végrehajtás elrendelése esetén pedig a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása iránt indított perben a támadott feltételtől függetlenül a bizonyítás a fogyasztót terheli. Az Ítéletábra ezért nem osztotta a felperes azon álláspontját, hogy a kikötés a bizonyítási terhet a hátrányára megfordította.

Ugyanakkor nem volt figyelmen kívül hagyható, hogy a felperes egyoldalú nyilatkozata csak az abban megjelölt összeg erejéig alkalmas arra, hogy az I. rendű alperes végrehajtást kezdeményezzen. Az alperesnek a szerződésből eredően keletkezhet olyan követelése, amelyre az elismerés nem terjedt ki, és amelyet nem foglaltak közjegyzői okiratba. A bank a kamaton felül több különféle díj, költség, és jutalék felszámítására jogosult (ÁSZF 7. pont), és a szerződés alapján fizetendő bármely összeg teljesítésének elmulasztása olyan szerződésszegésnek minősül, amely lehetővé teszi, hogy a szerződést azonnali hatállyal felmondja (ÁSZF 14.1. és 15.2. pont). Felmondás alapjául szolgáló körülményként pedig a támadott kikötés folytán a banknak elegendő a saját bizonylatai és a felperes nála vezetett számlájának adatai alapján kiállított közjegyzői tanúsítványra hivatkoznia. Az alperes arra megalapozottan hivatkozott, hogy a kikötés hiányában is kérhetné a közjegyzőtől a nyilvántartása adatainak tanúsítását. Az adósok számára azonban ez a szerződési feltétel különösen a hirdetményekben nem szabályozott mértékű költségek és díjak bank által meghatározott összegben való felszámítása indokoltságának, illetve a szerződés kötelezetti késedelem miatt történő felmondása jogszerűségének a vitatását szükségtelenül és jelentős mértékben megnehezíti. Ennek következtében a jóhiszeműség és tisztesség követelményét sérti, egyoldalúan és indokolatlanul a fogyasztó számára hátrányos, ezáltal a Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen.

A kifejtettetekre tekintettel az Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

A fellebbezése eredményre vezetett, ezért az Ítéltábla mentesítette a felperest a perköltség fizetésének a kötelezettsége alól, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperest kötelezte a felperes javára 36.000 forint kereseti és 48.000 forint fellebbezési illetékből, valamint 57.150 forint áfát tartalmazó ügyvédi munkadíjból álló együttes első-, és másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2017. szeptember 5.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

dr. Csóka István s. k.
s. k.
előadó bíró

dr. Lente Sándor
bíró

A kiadmány hitelül: